

LA TUIES

—Jo no sóc com certes senyores que s'atreveixen a passejar-se per la platja amb un senzill mallot, que consti!

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta se hará una casa si el truco no le fracasa

Esta mañana, cuando yo me marchaba a ver si el administrador me daba pafias, me encontré con un distinguido ateneísta que escribe folletines por entregas y además es coleccionista de capicuas.

—Hola, Rufasta — me dijo —. ¿Cómo dice que le va?

(Entre paréntesis: ¿Sabéis cual es el ave que más cabrea? ¡El abejorro!)

—Pues mire — hice yo — Es aquello de que quien días pasa, años empuja

—¡Y, dígame usted! ¿Como es posible que no haciendo nada, como hace usted, que parece que tenga establecido un campeonato de mandra con Marsá y el maestro Pahissa, fume usted esos puros tan largos y no le falte nunca dinero para ir de señora?

—¡Suerte que tiene uno! — le contesté yo — Aquí donde me ve, sé un truco para ganar seis u ocho duros diarios sin más trabajo que irse de paseo cada mañana un par de horitas.

(A propósito: ¿En qué se diferencia uno que tiene aquello que se alivia con sándalo al amo de un tenedor de libros?

¡En que le mana! Disimulad, que hoy no estoy de potra.)

—Y, dígame usted — siguió preguntando el ateneísta —: ¿No podrá usted explicarme en qué consiste ese negocio?

—¡Ya lo creo! ¡Con mucho gusto! Además, es una cosa tan sencilla que cualquier autor de opereta, pongo por hombre insignificante, aprendería en seguida.

—Pues, cuente, cuente.

Antes de seguir os voy a decir otro chistecito: ¿Cuáles son los maridos más fieles a sus mujeres? ¡Los carteros, que siempre van con la cartera

—Verá usted. Quien dice ganarse seis u ocho duros, dice economizarlos, ¿no es esto?

—Claro que sí.

—Pues bien: sentando este principio, usted sale tempranito a la calle y se mete por cualquier calle de la Reforma. Por allí, abundan los perros sueltos... Coge usted uno, que no muerda ni sea muy grande, y se va usted con él camino del Parque. ¿Comprende?

—Comprendido.

(Por si me descuidaba: el animal más pesado no es el conferenciante, sino el mochuelo. ¡Nadie quiere cargar con él.)

—Una vez ha llegado usted al Parque, se espera a que pase el carretón de los perros. Los lace-

ros, cuando le ven el animalito sin bozal, se la quitan. Usted, les deja hacer, y se va a buscar otro perro. Y repite la operación. Y se va a buscar otro... y lo mismo. Ahí está el negocio.

—¡Hombre! ¡Pues si que amigo! ¡No veo el negocio por ninguna parte!

—¡Porque su fuerte de usted no es la economía! Piense usted que si fuera usted al Ayuntamiento a sacar esos perros, le harían pagar por cada uno, con recomendaciones y favores, dos duros. Dos por tres, seis duros que se ahorra usted...

—¡Pero si yo no tengo ningún perro!

—¡Mejor que mejor! ¡Al perro, déjelo estar, que se fastidie!

Mi amigo no entendió el negocio y se marchó diciendo que le había tomado el pelo. Ahora quiere dedicarse a la manufactura de películas de producción nacional con cantaores flamencos y banda de trompetas.

RUFASTA
economista

NOTAS

DE SOCIEDAD

La distinguida cupletista Tula Misté ha entrado en el quinto mes de su embarazo.

Deseamos a la gentil artista toda suerte de prosperidades en su nuevo estado.

Para pasar las vacaciones entró a cumplir quincena en la Modelo nuestro distinguido amigo y suscriptor Pepe Toria.

Desde hace unos días se notan menos robos de carteras y de relojes.

(Disimulen, pero el linotipero, que fué de verbena y está un poco pedo ha barejado dos noticias que no tienen nada que ver una con otra.)

IMPORTANTE

Una muchacha de Masrampinyo, desea conocer procedimiento para quitarse una mancha que le hizo un joven debajo de un pino de Vallvidrera y que no le conviene llevar encima por asuntos de familia. Escribir a la "Retá", núm. 33.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a veure

LOVE-ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de
Barcelona

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Les revetlles i la tradició

JA han passat les revetlles de Sant Joan i de Sant Pere, aquelles revetlles en les quals, com en la famosa comèdia catalana podríem dir que

Si us poguessiu figurar
tot el xàfec que es derrama...
sense comptar....

i no diem més perquè com que aquesta famosa obra no ha estat impresa, almenys que nosaltres sapiguem, ens hem hagut de valdre per a copiar aquest fragment d'un manuscrit, l'autor del qual tenia tan mala lletra que amb prou feines l'hem entès. Inclús al principi ens va semblar que en lloc de xàfec parlava d'un producte natural que condensen a Suïça amb un resultat industrial esplèndid.

Són les nits del burgit, les matinades de la coca i els despertars del penediment. La coca, en aquest cas, és un símbol, perquè fetes una coca tornen moltes noies de la revetlla a la llar

paternal, i menys mal si aquesta coca no resulta després un pa com unes hòsties.

Tan arrelada està la creença de què a les revetlles les noies acaben com el rosari de l'Aurora, que dissabte passat, una aixerida mecanògrafa, molt apreciada dels seus principals per la seva puntualitat, arribà al despatx i, cridant a la seva companya de tasca, li digué:

—Vina, noia! Abans que arribi ningú, mossega! Fort! Ben fort!

I li va oferir el seu clatellet molsut i arranjat a la "gorçonne".

L'altra xicoteta obeí, sense saber a què venia tot allò. No hi vegeu en aquest acte, estimats llegidors, cap perversió lesbiana.

—Però, per què m'has fet fer això? — li preguntà tota estranyada.

—Perquè una noia maca, jove i elegant com jo, no pot pas arribar al despatx, l'endemà de la revetlla, sense un xuclet!

Aquesta xicoteta que tan bé respecta la tradició, és tot un símbol barceloní. Mereixeria, en premi, caure als braços d'un Rodolf Valentino del Poble Sec o en els nostres, dintre d'una cambra de dotze pessetes i mitja...

Els moderns costums

LLEGEIXO en un periòdic americà i retallo: "A Sant Francisco de Califòrnia es va celebrar l'enllaç matrimonial de la senyoreta X amb el senyor Z.

"La nit anterior, la núvia convidà les seves amigues a fer el comiat de soltera amb un ban-

quet a l'hotel Clayton, que va acabar a les sis del matí."

La gacetilla no afegeix si a aquesta "despedida de soltera" hi van assistir mascles, ni si l'hotel era "meublé". Sens dubte, haurà arribat ja a Sant Francisco "Ton corps est a toi", del gran Víctor Margueritte i deu començar a donar els seus fruits, que tenen d'ésser uns fruits d'allò més saborosos i agradables de rosegar...

Els examens

JA som en època de carabasses! Ja tremolen els estudiants, davant del suspens. Amb aquest motiu, ens sembla del cas reproduir unes quantes anècdotes universitàries.

Heu's ací una de medicina:

El professor: —Què és aborto?

L'alumne: —Aborto... aborto, es la muerte del feto antes de la concepción...

Una altra de Dret:

El professor: — Què es estupro?

L'alumne: —Estupro... estupro es algo así como una malversación de fondos...

(Advertim que a n'aquest enginyós futur advocat, li varen donar notable. A dir la veritat, ben merescut se'l tenia.)

L'hortolá de Sant Boi

CRITS ESGARRIFOSOS

LA senyora Camila, cada dia, cap allà a les nou del matí, sortia del balneari i se n'anava a beure un gotet d'aigua a una font dels voltants.

Un dia, en ple bosc, li sortí un galifardeu tot esparracat i vulgues no vulgues, li va fer una pila de coses lletges.

Quan el malfactor es donà per satisfet, va guillar i deixà a la senyora Camila tota cruixida damunt de l'herba.

—La senyoreta desitja alguna cosa?

—Sí: que quan arribi algun senyor sol a sopar, li digui que jo m'estic avorrint en aquest reservat.

Però, quina no seria la seva sorpresa en disposar-se a tornar a l'hotel, quan a quatre passes, ajaçat darrera d'unes verdisses, veié que hi havia, el guardabosc que s'estava contemplant la blavor del cel.

—Que fa gaire que sou aquí, Gori? — li preguntà la senyora Camila.

—Ja ho crec! Més de dues hores!

—I doncs, com és que no m'haveu vingut a socórrer? Què no sentieu els meus crits?

—Es clar que els sentia, senyora Camila, però com que aquests crits els sento a cada moment per aquests recons, no n'he fet cas.

—Però si jo cridava "lladre", "criminal", "em mates"...!

—Per això, per això i ja veurà, a mi no m'agrada destorbar, sap?...

K. K. Tua

LES NENES PRODIGI

LA Merceneta, que encara no ha arribat ben bé als cinc anys, ha fet una entremaliadura de les seves i la mainadera, li alça les faldilletes i, pam, pam, pam, li clava una surra que li deixa la panereta com un tomàtec.

—Això és perquè et recordis de la malifeta que has fet! Ho sents? Ja ho saps, perquè t'he pegat!

La menudeta se la mira de cua d'ull, treu enfora els seus morrets deliciosos, clou els punys diminuts com dues floretes i diu amb veu concentrada:

—Ja ho crec, que ho sé! Perquè ets més gran que jo!

Dida Roth

UNA RAO LOGICA

El senyor Palau es passeja amunt i avall del pis amb gestes de tigre engabiati. Està rabiós. No hi veu de cap ull.

De sobte, en sentir el timbre de la porta, es queda parat en sec.

—Si és el noi, que entri de seguida al meu despatx — diu a la minyona que va a obrir la porta.

Efectivament: és el noi.

—Vols fer el favor de dir-me a quina hora has anat a classe avui?

—A les cinc; com sempre.

—Mentida! A les sis t'he vist sortir d'una casa... d'una casa... de mala nota! Ets un mal fill!

—Però papà...

—No repliquis! No neguis! Ho he vist jo mateix! Jo mateix i amb els meus ulls quan en sorties!

—Perfectament, papà, però trobo que per haver-me vist sortir de... d'aquella casa... no n'hi ha per posar-se així!

—Encara goses a?...

—Naturalment, papà, no m'hi havia pas d'estar tota la tarda! Bé havia d'anar a classe a una hora o altra perquè no m'anotessin falta!

Fly Candor

—Creu-me, jo a tu t'estimo desinteressadament, però comprén que amb cent duros al mes no en tinc ni per mitges.

LES "COSES" DELS HOMES

JA és ben veritat que els homes tots tenim les nostres coses. Quan menys, jo, puc respondre-vos de què les tinc.

I el senyor Peret, comerciant a l'engrós de lleties i altres llegums, de més a més de les seves coses, era posseïdor de les de la seva mecanògrafa, que no eren pas despreciables, poden ben creure-ho.

Cada diumenge, ja se sabia, a les tres es trobaven pels alts del carrer de Muntaner i com dos colominets, s'entregaven als seus esplais amorosos. Eren uns amors sentimentals, molt sentimentals, i ben juntets, s'explicaven les seves penes i s'ensenyaven les seves coses més íntimes. Oh, no es tenien cap secret!

La senyora del senyor Peret, estava enterada de tot, però com que ella tampoc perdia el temps, feia veure que badava.

I badava, badava tant com podia, poden ben creure-ho!

Un diumenge, va voler posar el seu marit a prova. Va voler saber si era més interessant ella o la mecanògrafa, i després de dinar, es va posar de vint-i-un botó. Estava espatarrant. Marejava sols de mirar-la. Les anques pomposes, de matrona romana, els pits ubèrrims, de dida primerenca, movedissos i tivants com dues bufetes davall del brusó de seda crua. Estava per menjar-se-la, en una paraula.

—Suposo que avui m'acompanyaràs, veritat, Pere? — li demanà, tot arreglant-se la lligacama davant d'ell.

Al senyor Peret li va semblar talment com si li tiressin una galleda d'aigua al damunt. Precisament aquella tarda, tenien fet un programa magnífic, amb la mecanògrafa.

—Veuràs... amb molt de gust... però, tot justament he citat al meu representant d'Alacant per resoldre un contracte... I, on volies anar?

—A casa del teu amic Riudoms. Ha telefonat que ens esperava a pendre el te — digué ella, acabant de lligar el llalet dels pantalons, amb les faldilles recollides fins a cintura.

Però, les exhibicions no hi valien. El senyor Peret tenia el cap molt més lluny i res no li deien els "treballs" de la seva senyora.

—Mira, em sap molt de greu, però hauràs d'excusar-me. En Riudoms és un bon amic, i ell sabrà fer-se càrrec...

La senyora no digué res més. Es mossegà els llavis, un llampeg d'odi fulgurà en els seus ulls i sortí al carrer feta un braç de mar, o, millor dit: feta una mar que buscava un braç...

* * *

Han tocat les nou del vespre. El senyor Peret i la seva senyora, assentats a taula, parlen del què han fet aquella tarda. Ell explica mil mentides. Ella, va abocant un a un mil detalls, tots ells veritat.

—Creu-me, Peret, una dona sola, i sobretot si és guapa com jo, no hi pot anar, a casa d'en Riudoms! Té unes coses!...

—Bé, dona, és la mateixa franquesa que hi ha entre nosaltres. Ell, en tu, hi veu una amiga, una bona amiga... res més, pots estar-ne segura.

—Però, si fins s'ha atrevit a proposar-me que féssim... ja em pots entendre, home!

—Això no és cert! En Riudoms no és capaç de dir això!

—De dir-ho i de fer-ho!

—No ho crec!

—C.m s'entén que no ho creus? A veure si encara resultarà que he sigut jo la que li he demanat que m'ho fes!

—Ah, però, éssent així?...

El senyor Peret anava a clavar un cop de puny damunt la taula, però la seva senyora intervingué a temps per evitar trencadissa:

—I saps què m'ha dit? Que no arribava a comprendre com anaves darrera d'una noia tan sossa com la teva mecanògrafa, quan ell pot assegurar per experiència pròpia, que jo valc moltíssim més que ella! Oh, té unes coses, en Riudoms!...

El senyor Peret, en lloc de clavar un cop de puny damunt la taula, es ficà les mans a la butxaca i se'n va anar a dormir.

Victor Ripalda

ELS PINTORS DE LA SENYORA

DONYA Berta ja estava tipa de veure els pintors a casa seva. Feia dos mesos que hi havien entrat i no hi havia manera de treure'ls.

Un dia, empipada, mentre els pintors estaven donant els darrers tocs a portes i cancells, va decidir desfer-se'n d'una vegada.

—Miri — va dir a l'encarregat — vingui amb mi allà a l'alcova que a les vidrieres hi ha un parell d'esgarrinxades a la pintura, i em donarà una llepadeta al davant i quatre cops de brotxa al darrera, i acabarem d'una vegada!...

K. K. Tua II

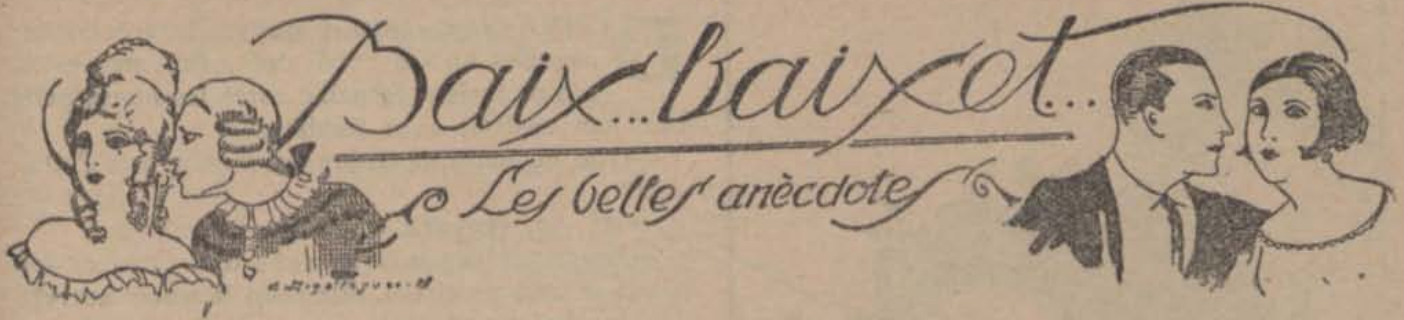

J.M. BOSCH XXVII

—Com és que en Lluís passa sense dir-te res? Haveu renyit?

—Sí: em va trobar amb l'Albert en un moment d'absoluta intimitat...

—El desvergonyit!

LA DOLÇA ANECDOTA

ELS PROVERBIS

NINON, la ingènua, l'espiritual Ninón de Lenclos, la tendra nineta de rulls daurats com les bresques de mel, de mirar innocent com els cabridets de llet, de caminar suau com el ventijol de matinada, de parlar harmònies i fresc com la remor de les salzeredes i d'estimar lent i inesgotable com el brollar d'una font ombrívola, ultra fer feliç a Lluís XIII, era tan de mena enjogassada i tenia un cor tan propici a la bondat, que, de mica en mica, anava semblant la felicitat a tots els mortals que la rodejaven

I no us penseu pas que fossin pocs, no, a trucar a les generoses portes del seu cor!

Però ella no tenia un no per ningú i les portes del seu castell, s'obrien de bat a bat per al vianant que demanava estatge en el seu romiatge amorós.

I així, en els seus setanta anys, encara anava al jardí de la felicitat, i, de roser en roser, anava collint i desflorant les més tendres flors, tot just apocellades.

Es deia — males llengües que sempre hi han — que mai, però mai, no havia vist apagada la seva sed d'amor.

Un dia, però, totes les fibres de la sensualitat vibraven en ella i els seus ulls, sempre inquiets, sempre escrutadors quedaren fits en la contemplació d'un arrogant cavaller: Condé, el "gran" Condé

Era ell un home de muscles herculis, de mirar ombrejat, de rostre bru, de pel rissat i rebel com el dels sàtirs legendaris.

Ella, tan minça, tan delicada, tan vincladissa, quedà sospesa, emocionada, en veure'l plantat davant seu, com una estàtua, i sentí com si la carn se li esqueixés sols de mirar-lo.

—Què voleu, senyor? — li demanà mentre ell queia de genolls.

—No ho sé, senyora! — respongué Condé amb brutalitat —. Aquí teniu la meva espasa: mateu-me si voleu, però que mori mirant-vos.

—Sou bell i temptador com un roure, Condé

— exclamà ella —. Alceu-vos. L'aura, senyor, es daleix per enroscar-se a la soca del roure.

—I vós?...

—Tota jo em sento eura! Mirant-vos a vós, evoco les fermes siluetes dels braus guerrers del segle XIII. La rebeldia del vostre pèl, senyor, em recorda aquell proverbi tan esperançador, tan ple d'enceses suggerències: "Vir pilosus, aut libidinosus aut fortis". O dit més clarament: "Home pelut, luxuriós i brau."

I sense més paraules, començaren a cantar la dolça melodia de l'amor.

Ninón, tan suau, tan innocent, tan infantina, en acabar una estrofa de la dolça cançó, en demanava una altra, i una altra, i una altra, fins que Condé, el "gran" Condé, hagué acabat la veu.

I va ésser llavors que Ninón, mirant decepcionada l'heroi vençut, li digué lentament, cruelment, simulant l'elogi per fer més feridora la paraula:

—Oh, senyor, i què brau deveu ésser en la guerra!...

L'HONOR DELS AVIS

Es diu, no s'assegura, que aquesta també és de l'espiritual Anneta, dita Ninón de Lenclos.

Un dia, un cavaller que, com tots, es creia l'únic en ésser el posseïdor d'aquell cos de tanagra, sorprengué un "usurpador" en plena orgia amorosa amb la seva estimada.

—Sortiu d'ací immediatament! — cridà furibond l'ofès amant, signant la porta.

I Ninón, que ja començava a estar cançada de tots dos, aclarí senzillament, tot arranjant-se un rull davant del mirall:

—Els vostres ascendents, senyor, haurien dit: "Sorti'm!"

LAURA BRUNET

—Que s'ha fet mal, senyoreta?

—Ai, no ho sé conèixer! Si vostè fos tan amable de mirar-m'ho!

DONYA Esperança i donya Lucrècia, assegudes en un recó del saló, maten el temps treient la pell a totes les bones pells que han assistit a la tòmbola.

—Que no sap què diuen de la senyora Taltavull?

—Ai, no, senyora.

—Doncs s'assegura que cada dia, quan el seu marit se'n va al còrcol, ella obre la porta secreta del seu xalet al marqueset de Bellsomriu.

—Vol dir, donya Esperança?

—El que sent, donya Lucrècia!

—A casa seva?

—A casa seva!

—Oh, quins temps! Quins costums! En la nostra joventut això no passava!

—Què havia de passar! I ara! La nostra casa era sagrada! Si algun enredot ens feia ballar el cervellet, procuràvem cercar un niuet ben discret, veritat?...

Floridor

ESCENA DE PARADIS

VOSALTRES ja sabreu què vol dir "cri-dar a la mamá", veritat?

De debò no ho sabeu? Sí que esteu rovellats de termes amorosos, minyons!

Doncs bé, quan un diu: "Ahir vaig anar a passeig amb la Carmeta cap a les Planes, i va cridar tres cops a la seva mamá", vol dir que sota els pins, etc., etc.... tres vegades.

I no us cregueu pas que vingui d'avui aquesta manera d'anomenar les coses. Mireu, en temps d'Adam i Eva es conta que aquest, una vegada s'hagué cruspit la desitjada poma — el golafrè! — la serp, que s'estava darrera l'arbre esperant la propina, li preguntà bo i fent-li l'ullet:

—Què, com ha anat això, nano?

—Psé! Així, així... Es molt tonta per xo Eva. Figura't que no ha cridat a sa mare ni una sola vegada...

Sara Trusta

LA PRIMERA NIT

AQUEST conte, per anar bé, l'hauria d'haver escrit la nostra inefable Laureta, però com que se m'ha acudit a mi, ja em perdonaran si no hi sé donar aquella salsa, aquella salabror que ella sap posar en les seves narracions.

Hi farem el que bonament sabrem.

Això eren dos nuvis que acabaven de pronunciar el tan desitjat "Per fi sols!"

Ell i ella començaven a despullar-se i com és

natural en aquests moments, de tant en tant, se sentien sospirs, rialletes apagades, corredisses suaus, etc., etc.

De sobte, la veueta d'ella, mig apagada per la lluita, murmurà entre dents:

—No... no... estigues quiet... no facis el nen... no facis el nen...

I la mamà, que dormia a l'habitació del costat i que es dalia per un hereuet, picà discretament a l'embà i aconsellà plena de bon zel:

—Noia, noia!
 —Què vols, mamà?
 —Que no siguis tonta i creguis a en Manel, que ell ja sap el què es fa.

Dida Roth

ELS ANONIMS

L'ANONIM ho deia ben clar: "La seva senyora l'enganya cada tarda. Si no ho vol creure, no ha de fer més que seguir el seu auto quan surt a passeig, i se'n podrà convèncer plenament."

I aquell anònim, deixat traïdorament damunt la taula del seu despatx, havia estat fet per una persona de casa. No podia ésser altra que el xófer o la criada. Però, com que l'havien escrit amb la seva pròpia màquina, no hi havia manera de descobrir l'autor.

A quarts de cinc, el senyor Trabal sortí del seu despatx d'advocat, es despedí de la seva senyora i li preguntà naturalment:

—Que no surts, avui, rateta?
 —Sí, maco: m'arribaré amb el cotxe fins a Vallvidrera i acabaré de llegir "La Pompadour" de la Laura Brunet, que és una obra que a tu et convindria molt conèixer.
 —Ja la llegiré, ja la llegiré... Adéu, bufona.
 —Adéu, reiet.

Mitja hora després, la senyora Trabal, indolentment asseguda a la seva coquetona limusina, enfilava el carrer de Muntaner i corria per les solitàries avingudes de la Bonanova, sense hebreu esment de què a un tret de fusell la seguia un taxi ocupat pel seu marit.

Els cotxes avançaven silenciosos. Dintre del primer, un aristocràtic conducció interior, el xófer i la senyora feien mil entremaliadures d'aquelles que la velocitat i el va-i-vé de la suspensió, fan més dolces i agradables.

De tant en tant, del taxi de darrera, sortia la testa del senyor Trabal i una gran satisfacció il·luminava els seus ulls.

Estava satisfet. Per ara, l'anònim resultava una indigna falsetat. Ningú no havia pujat al cotxe. En fi, arribem fins a l'acabament, es digué l'home. Potser s'han de trobar en un lloc convingut.

Però, no: en arribar a un lloc voltat de pins de la muntanya. L'auto parà. El taxi també. No

—Sembla mentida, una bona fricció d'essència, com fa rodar el cap als homes!

baixà ningú de la limusina. El xofer i la senyora, dins, feien veritables bogeries.

El senyor Trabal esperava amb ànsia l'arribada del galant. Però aquest no arribà. Mitja hora després, la senyora saltà de l'auto, buscà un recó ombrívol i es posà a llegir. El xófer no es mogué del cotxe.

—Que el veus? — li preguntà ella amb un moviment dels seus ulls plens de picardia.
 —Sí; ara ha baixat del taxi i s'apropa.
 —Què fas, tu?
 —Llegeixo.
 —Sobretot, aguanta el tipus.
 —No tinguis por, dona, no tinguis por!

Així transcorregué prop d'una hora. Després la senyora Trabal s'aixecà, saltà graciosament dins l'auto i, a una velocitat vertiginosa, repreneu el camí de casa seva.

—Veus com l'anònim haurà fet el seu efecte?
 — diu el xófer —. Ara estarà més confiat que mai!

—Veig que en saps més que don Joan, nano meu! Ets el més castiç dels xófers!

Quan el senyor Trabal arribà a casa, cridà a la seva senyora:

—Mira — li digué — avui mateix, despatxa a la criada.

—I això, per què?
 —Perquè és una xafardera i es passa el temps escrivint anònims infames!

I la criada hagué de pagar uns plats que havien trencat el xófer i la senyora.

Injustícies de la vida!

M. A. Ramau

INGENUITAT

LA Carmeta i en Joanet, quatre i cinc anys respectivament, han entrat a jugar al jardí de la torreta del costat de casa seva.

— Escolteu, bufons — els hi diu la veïna, que els troba entretinguts fent pilotets de sorra —, que us agrada molt, venir a jugar al meu jardí?

— No senyora, no — respon tot decidit en Joanet.

— No? Doncs per què hi veniu, macos?

— Oh, a un lloc o altre havem d'anar! No veu que ara la mamà està parlant amb aquell senyor que ve cada dissabte, i no vol que la destorbem!

Merceneta

LES DONES DE TOTHOM

AQUEST conte l'agafa l'Amichatis o en Su-granyes i en fan un drama o un cuplet. Nosaltres, més modestos, en farem un bell mot.

L'escena passa en una d'aquelles habitacions estretes i pràcticament moblades, on s'hi acostuma a estar mitja horeta.

Ell és un home gras, de nas envermellit i moltut, de panxa voluminosa i de pell brillantada per la suor. Sembla talment una salsitxa.

Ella és primeta, rossa, vincladissa, espiritual...

Mentre ell es va fent el nus de la corbata entre esbufegs i gestos grotescs, ella està asseguda al llit, amb la mirada perduda a l'infinit, com si no fos d'aquest món.

— Què tens, menuda? — li pregunta ell, en sorprendre-la en aquell ensimismament.

Ella deixa anar un sospir més profund que si el treïés d'un pou i es limita a respondre:

— Quina llàstima, nano, que tu no haguessis estat el primer.

Ell s'estarrufa com un indiote en oir l'exclamació de la figulina.

— I això, per què, bufona? pregunta ple d'orgull donjoanesc.

— Perquè no hi hauria tornat mai més! — fa ella, dixant anar un altre sospir.

Von Bent

DESESPERACIO I PENEDIMENT

NO tingueu por, que no copiarem aquí l'esgarrifosa poesia de l'immortal Espronceda. Ens limitarem a ésser fidels cronistes d'una historieta picant, i res més.

Ella es deia Agnès, i era tan de mena enjo-

— Ja és ben veritat que l'absència augmenta l'amor: des de que en Bernat és fora, cada dia m'agrada més en Ramon!

gassada, que no tenia un no per ningú. I podeu estar segurs que no ho feia pas amb gens de mala intenció. Qüestió de temperaments, compreneu?

Aquest dia, l'Albert, el pintor, la va convidar a veure el seu taller. Ella va acceptar, i, naturalment, va passar ço que passa sempre que una casadeta jove i enjogassada de mena, va a visitar el taller d'un pintor cèlebre i també jove i també enjogassat.

Però, encara no feia dos minuts que havien donat per acabats els seus inefables i repetits jocs d'amor, que l'Agnès es va posar a plorar com una Magdalena.

— Què tens, què et passa? — preguntà ell tot estranyat.

— Res, no en facis cas; coses meves.

— Però, per què plores?

— Et sembla que no hi ha motiu? Tu creus que està bé, que una dona decent com jo, en ganyí el seu marit d'aquesta manera?

Vanda Rhotà

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona, Aler-ta, doncs, i apretar l'è x!

EL CONQUERIDOR

EL senyor Bertran i el senyor Rostoll, estan a la terrassa del balneari, prenent l'aperitiu, mentre llurs esposes han anat a la font a veure un vas d'aigua fresca i regalada.

Parlen de negocis, del temps, de la darrera falsificació de bitllets de banc, i així van matant el temps.

Als voltants de l'hora de dinar, passa pel seu davant, en Lluís, el dandy del balneari i els saluda amb un somris amable, efusiu, cordial...

— Vet'aquí un xicot de sort! — exclama en Rostoll contemplant en Lluís que va repartint somriures a dreta i esquerra.

— Per què ho diu senyor Rostoll?

— Perquè es dona com a segur que totes les belles estiuejantes... es mostren molt amables amb ell!

— Eh, què diu? — crida en Bertran amb cara de molt pocs amics — Totes? Està segur del què acaba de dir?

— Ja veurà, totes... totes... Ben bé totes, no: n'hi ha una que ni l'ha poguda haver, ni aconseguirà mai fer-la seva!

— Ah! Ja deia jo! — exclama en Bertran, satisfet i anant a rebre amorós la seva esposa que en

aquell moment arriba amb la senyora d'en Rostoll.

— Saps què em deia en Rostoll? — diu en Bertran a la seva dona tot anant cap a l'hotel.

— Què et deia.

— Que aquest ximple d'en Lluís es podia alabar d'haver conquerit totes les dones de l'hotel.

— Això ha dit, aquell beneit?

— Bé... ja veuràs... Ell ha fet una excepció... Ha dit totes menys una. No faltava més!

— Menys una? — fa tota intrigada la senyora Bertran — I qui diable deu ésser aquesta virtut?...

Floridor

COSTUMS MODERNS

LA Minette — es diu Balbina, però ella es fa dir Minette — està d'un humor terrible.

— Vols fer el favor de dir-me d'una vegada el què tens? — li pregunta per centèssima vegada la seva amigueta Guidor, que quan la van batejar ho van fer amb el nom de Marguerida.

— Què vols que tingui? Que aquell beneit de l'Armand m'ha demanat als meus papàs!

— I bé, no t'agrada molt l'Armand?

— Sí, és un xicot molt agradable; balla admirablement, abraça d'una manera deliciosa, sap fer uns petons de pel·lícula que duren un quart, però...

— I doncs, de què et queixes?

— Què vols que et digui; és molt empipador casar-te amb un home que l'estimes i que saps que al cap de vuit dies serà cornut!

Sara Trusta

EXAMEN PREVI

EN el salonet de direcció d'un popular teatre del Paral·lel, la Merceneta acaba de passar per l'examen d'aptitud per a entrar a formar part de les senyoretetes de conjunt.

—Per mi, queda acceptada — li diu el director — Ara passi a administració i faci tractes amb el representant de l'empresa.

—Així, no val la pena de què em posi els pantalons, veritat? — pregunta amb la major naturalitat del món la Merceneta.

L. A. Punta d'Or

LES PREVISORES

LA Marineta, acabadeta de vestir, es presenta a la seva mamà. Està senzillament formidable. Els seu quinze anys, són quinze temptacions als jocs de l'amor.

—Què et sembla, mamà, el vestit nou? — li pregunta, gronxant-se a passets petits i cadenciosos davant d'ella.

—Molt bé, molt bonic, mol xic, però la faldilla em sembla massa curta. A cada pas, se't veu la lligacama, i estic segura que si t'ajups per collir alguna cosa, fins se't veuran els pantalons.

—I ara, mamà, no tinguis pas por! Que et penses que no sé fer bé les coses, jo?

—Et dic que sí, dona. Estic certa que se't veuran!...

—No siguis pesada, mamà! Com vols que se'm vegin, si no en porto?

Sara Trusta

HISTORIA DE LLADRES

RES més espavillat que un lladre. Totes se les pensen. Ah, si en lloc d'apoderar-se violentament de les coses possessin botiga! Es farien milionaris en quatre dies, com quasi tots els botiguers!

Mireu, aquest dia, en caure la tarda, dos bordegassos es dedicaven a robar flors de les torretes de la Bonanova, per anar-les a vendre després a les floristes dels concerts.

Però al bó de la feina, els sorprengué un guàrdia urbà, amb la pitrera plena de flors formosíssimes.

—Què feu, nois, aquí? — preguntà el guarda, que encara no sabia que hi havien lladres de flors.

Un dels bordegassos es quedà mut, però l'altre, no tan novençà, replicà tranquilament:

—No fem cap mal, senyor guarda; és que a n'aquí hi viu una minyoneta que és la xicota d'aquest, i com que demà és el seu sant, volíem enramar-li un xic la reixa.

—Està bé, veig que sou bons xicots. Però això, es guarda pel vespre, quan no vos vegi ningú. No veieu que els senyors, si se'n donen compte, faran llençar totes les flors?

—Veus, ja t'ho deia jo, beneit! — respongué l'espavillat lladret —. El senyor guarda té raó. Apa,

apa, arreplega totes aquestes flors i ho deixarem pel vespre!

No volgueu pas saber la pitrera que en varen collir, mentre el guarda se'ls mirava tot satisfet!

Guillem de Pressa

MOBLANT EL PIS

LA nena i la mamà, han sortit de compres. Falta tant sols un mes pel casori i cal anar montant el niuet.

—Mira — diu la mamà — entrem en aquesta botiga, que veig que els mobles estan marcats a bon preu.

Primer trien un rebedor. Senzill, però de bon gust; un paraigüer, quatre banquetes, dos testos de faiang. Després, el menjador: bufet, trinxant, sis cadires, taula...

—I aquest dormitori? Què els hi sembla, aquest dormitori? — diu el moblista.

—Molt bonic! — fa la nena, tota innocent —. Però jo el voldria de roure macís.

—De roure macís? — pregunta la mamà tota estranyada —. I per què, de roure macís?

—Oh... és que en Lluís, saps?... Es molt nerviós... sí sí, el dormitori, el vull de roure macís, que sigui ben fort!

—Però, per què tanta fortalesa? — insisteix la mamà.

—Quan jo ho dic, senyal que em convé! Mira, sols et diré que ahir, assentats, vàrem trencar dues cadires...

Vanda Rhotà

ES IGUAL!...

UNA mondana es revolca mandrosament, com una serpeta, per damunt del llit.

Porta damunt el mateix vestit que portava la Veritat en sortir del pou.

De sobte, uns copets discrets donats a la porta la desperten del seu ensonyament:

—Ets tu, Lluís? — pregunta amb la veu càlida i tremolosa.

—No... no, senyora...

—Endavant, doncs, endavant!

Merceneta

Conte premiat en el número passat:

MOMENT SOLEMNE

LES PLOMES DE REIAL PAO

VOSALTRES ja el deveu saber, aquell conte del ruc adornat de plomes de paó reial. Bé, si no el sabeu, no hi perdreu res, per això. No val pas la pena, cregueu.

Es més interessant el que vos vaig a contar.

Figureu-vos que el senyor Duran, de la raó social "Duran, Bertran i Companyia", demés de fabricant de paraigües, és soci de l'Artístic.

No és que la pintura ni l'escultura li diguin res de nou, les que de tant en tant li diuen alguna cosa i el tiren vint anys endarrera de la seva vida metòdica i comercial, són les models que posen en comú per els futurs genis de les nostres belles arts.

Aquest dia, el senyor Duran va filar una menudeta d'aquestes que semblen fetes de goma, per lo vincladisses, que sortia de posar de la sala de l'Artístic.

El cap li va donar tres voltes i una altra cosa se li va convertir en un picaportes elèctric, que no feia més que pegar cops.

"Aquesta és la meva!", es digué l'home, i sense encomanar-se a Déu ni al diable, la va abordar.

—Perdoni, senyoreta — li digué cerimoniós — que tindria inconvenient en posar per mi, demà.

—Amb molt de gust, senyor. A quina hora i on vol que ens trobem?

—Al meu taller, a les onze del matí.

—On té el taller, vostè?

—Jaume Giralt, 72, golfes.

La xicota se'l va mirar de dalt a baix i advertí al senyor Duran:

—Ja sap que cobro cinc duros per hora?

—Això és indiferent, si vostè sap quins són els seus deures de perfecte model.

L'endemà, a les onze en punt, la model entrava en el taller del senyor Duran i a les onze i cinc ja no sabia on havia deixat la camisa.

—Són teves, totes aquestes teles? — li preguntà la xicota, estirada displicent damunt d'un recó de coixins de mil formes i colors.

—Sí, però són les dolentes. Les bones les vaig vendre ahir a un marxand de Nordamèrica.

El senyor Duran anava fent. Ella, deixava fer i no s'hi encaparrava.

Però com que el senyor Duran no havia viscut en va cinquanta anys, a les dues encara no havia lograt la més petita victòria en els combats de l'amor.

—Però, què et passa? — li digué ella, bon xicavorrida.

—No ho sé, noia: dec estar nerviós!

—Saps què podries fer? Deixar-ho per un altre dia, i quan demanis a en Santpere que et deixi el seu taller per les teves coses, demana-

—Vostè, Lluís, miri ben fixo i...

—No es preocupi; són tot ulls!..

li també un xic de la seva... ja m'entens, veritat? Oh, és un gran xicot, en Santpere! Figura't que abans d'ahir, aquí mateix... És insaciable, creu, és insaciable!..

El pobre senyor Duran entregà vint naps a la simpàtica model i renuncià a fer-se passar mai més per artista. El seu pinzell no estava ja per aquestes coses.

K. A. M. Sutra

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament
 Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

AL Ba-Ta-Clan ha debutat la Bella Dorita. Amb "tan plausible motiu" es diu si serà precis eixamplar el local, perquè la gent fa qua per entrar dintre el popular music-hall del Paral·lel.

Aquesta aglomeració, encara que la calor apreti, no té res de particular, puix la Dorita és així com si diguéssim la quintaessència del nandulandisme i gasta un remenar d'anques capaç de marejar inclús el seu veí monsieur Charles Nicolàs.

De xicotetes com aquesta no en corren gaire sovint, i ni cercant-les amb llum se'n troben per aquests camins.

EL CONSEJERO DEL AMOR

L'ALTRA tarda, que teníem calor, ens vàrem ficar a l'Edén seduïts per aquell anunci de les "corrientes de hielo natural a la vista del público". La cosa ens va xocar, però aviat vàrem perdre les nostres il·lusions, que era l'únic que ens quedava. Els corrents de gel es fonen molt de pressa, perquè amb el bé de Déu de xicotetes que hi ha per aquella casa, ni un servidor, que és de lo més fresc que corre, és capaç de no sortir amb febra.

Hi ha cada noia a la casa que fa sortir fum del cap i altres coses em faria que prefereixo callar

EL CONSEJERO DEL AMOR

MARIETA Verdier és el nom d'una xamosa cupletista que ha debutat amb gran èxit al popular concert "Moulin Rouge". És una noia molt bufona que canta amb l'ànima i, sobre tot, amb la veu, cosa que no és gaire corrent entre les noies que treballen pels music-halls

També penquen al mateix local uns malabaristes que es diuen els Falsinis, que fan una sèrie d'equilibris d'allò més divertits.

Això de fer equilibris és de molta actualitat, perquè se n'han de fer molts per poder anar tirant.

EL CONSEJERO DEL AMOR

L'ALTRA nit vàrem anar a la "Glorieta de Apolo". S'hi està bastant fresquet i l'elenc femení és força escollidet. Com que la consumació corrent només val que sis ralets i les xicotetes no demostren tenir gaire set ni gaire gana, s'hi pot anar, encara que només sigui per veure a les senyoretetes boxejadores que s'endinyen cada màstec que un té por que es desenquadrernin.

Jo que sóc bastant sensible puix és el meu natural, em penso transformar en reflí perquè no es facin mal.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HEM vist treballar al Royal Concert una noia, d'allò més caia i bufona, a qui li diuen "Bella Olivia". És molt simpàtica i, si ens so-

EL CONSEJERO DEL AMOR

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL**. — **ESPALTER**, 6

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

bressin calers, hi aniríem a fer-hi amb ella una miqüeta de foier.

Està molt ben proveïda de darrera i de davant, és una "olivia" rellena molt ben rellena de carn.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA Pepeta Mijares, aquella que va debutar en temps del Nandu gloriós, es dedica ara al Xarleston i el punteja cada nit amb salero i molta gràcia al Pompeia.

Com que la dona és molt caia té forces admiradors que, quan la veuen que balla, en passen de tots colors.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL Poliorama fan una comèdia que du per títol "Yo he visto a un hombre saltar"

No creiem que tingui un gran èxit, puix l'assumpte no té res de nou.

Perquè com deia la Lola, del carrer de l'Hospital, són a dotzenes els homes que avui dia fan el salt.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA primera obra que ha estrenat al Tivoli la companyia del teatre de la Comèdia, de Madrid, ha estat "La familia es un estorbo".

Cosa que avui, per desgràcia, tenen experimentat, tots els pares de família amb xicotetes per casar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HA començat la temporada dels banys, i les nostres damisel·les es preparen a fer el peix.

Ja ens fa falta veure cuixa per anar-nos distreient i oblidar que hem de pagar la dispesa a fi de mes.

L'Afarta Pobres

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 3221 — A.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 4668 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA

(RON YA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: **J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9**
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—A Barcelona, els "pagesos" em conviden a .mi, i jo aquí convido als pagesos.